

(3-7-2-1) Frank Edward Streeks krigstjeneste.

Frank i uniform.

Menig og korporal (3-7-2-1) Frank Edward Streek gjorde frivillig krigstjeneste i 6 år under andre verdenskrig. I 4 år kjempet han for the Royal Natal Carbineers, og gjorde deretter tjeneste i South African Airforce (SAAF) i 2 år.

Frank Streeks datter, 3-7-2-1-2 Jocelyn Angove, forteller:

“Frank Streek gikk inn i (Royal) Natal Carbineers som er det eldste regiment (infanteri) i Sør-Afrika. Det ble etablert i 1854. Han ble plassert på bombekaster-kurset.

Den 17. Juli 1940 seilte Frank og the (Royal) Natal Carbineers til Kenya, Øst-Afrika. Målet var det italienske koloniveldet i Øst-Afrika. I de neste 10 månedene deltok regimentet i den sørafrikanske fremrykkingen gjennom Italiensk Somaliland og Etiopia.

Den første virkelige test, skrev Frank, ”fant sted 16. desember, 1940, på Dingaans dag, dagen da boerne overvant zulukonge Dingaans i 1838, da vi var de blodigste i slaget om El Wak, hvis betydning snart bleknet i sammenlikningen med andre slag. På den tiden var det skremmende å høre de italienske hvinnende granatene og kulene. Sørafrikanerne klarte seg bra og overvant både menn og våpen”.

Italiensk motstand var brutt ved Amba Alagi, og italienerne overgav seg 17. mai 1941. Frank skrev: ”Vi drev de berømte italienske soldatene på flukt, og snart var det hvite flagget heist.”

The (Royal) Carbineers ble deretter sendt til The Western Desert, Nord-Afrika for å konfrontere de felles italiensk-tyske troppene.

The Carbineers gjorde seg fortjent til tallrike individuelle krigs-æresbevisninger mellom juni 1941 og januar 1943.

Frank skrev i sine memoarer: ”Det er liten vits i å beskrive kampene i ørkenen. Livet var en blanding av frykt, sult og ubehag på grunn av hete, kulden og fluene, som gjorde oss syke. Vi grov endeløse skyttergraver, og ett av de få positive resultatene av WWII er at jeg kan handtere en spade med både venstre og høyre hand. I vår redsel grov vi ofte gjennom stein.”

Da han var tilbake i hjemlandet (the Union of South Africa) etter det avgjørende slaget om El Alamein (oktober-november 1942), ble Frank overført til South African Air Force som observatør, for han var for gammel til å bli pilot. Tilværelsen ble nå ganske annerledes for ham, sammenliknet med livet i infanteriet hvor tett tilknytning til ens gruppe, ens kompani, regiment og til og med brigade og divisjon var viktigere enn alt annet. Disiplinen var nå mye slappere, og han hadde mye mer handlefrihet.

Bryllupsbilde av Frank og Deena Streek.

African Air Force i 2 år.”

Under en permisjon giftet Frank seg nå med 3-7-2-1 Deena Tweedale Clayton (datter av Thora Katrine Hojem) den 4. oktober 1944.

Frank skrev videre: ”Vi endte opp som ørkenflyplass 30 miles vest for Alexandria. Vi trente for å gå til India, men de ville ikke ha oss på grunn av hvordan vi behandlet indere i Sør-Afrika. Så ble det Aden. Deretter Ceylon. I mellomtiden var det blitt slutt på krigen i Europa, og luftfart til ”The Far East” var i økning, så vi ble konvertert til luftbåren sjøredningsskvadron. Vi var bestemt for ”The Far East”, men så droppet man atombomben, og dermed var krigen over for oss.”

Frank snakket aldri særlig mye om sine krigserfaringer, men han passet alltid på å besøke krigsminnesmerker hvor enn han reiste verden rundt. I sitt siste leveår gjorde han seg åpenlyse refleksjoner, og på sykehuset hadde han nattlige mareritt. Han forestilte seg at vannet var forgiftet, og at han var tilbake i skyttergravene. Frank leste krigslitteratur med stor appetitt, og så regelmessig på krigsfilmer.

Frank gjorde tjeneste i the Carbineers i 4 år, og i the South

Frank Streek mottar sin siste medalje - ”Dronning Elisabeth II Diamant Jubileums Medalje” - for fremragende tjeneste for det kanadiske samfunnet. Frank holder denne medaljen i hånden, mens hans øvrige samling av krigsmedaljer pryder hans bryst. Frank og Deena bodde i mange år i Canada.

Alle Frank Streeks 7 medaljer.